

Szemlélet 1.

2013.07.25.

Utolsó frissítés 2014.05.09.

Szemlélet 1.

Szemlélet I. Sokan tolongunk az egyik nagy bevásárló közértben.

Idegesen várjuk, hogy hozzájussunk a fém kosarakhoz. Bent levegőtlenység, kosz, fáradt arcok, mogorva tekintetek. A pénztárnál becsapnak, de már nem is szólok érte. Cipekedem, és végkimerülést érzek a tagjaimban. Körülbelül tizenötön ülünk az orvosi rendelőben. Már tíz perce folyik az idegőrlő vita arról, hogy ki, ki után jött. Szédülök. Már este 7 óra van. De hát kéne tudnom, hogy mi bajom van. Nem tudom meg még akkor sem, amikor már kint állok az utcán, kezemben tucatnyi recepttel. Tudom, hogy majd be sem veszem a gyógyszereket, mert félek, hogy mindenféle rossz mellékhatásukkal, többet ártok magamnak, mint használok, de kérésemre sem magyarázzák el pontosan, hogy mi, mire jó és mire nem, és hogy mit okozhat. Ja, ez az egyéni érzékenységtől függ, mondják. No, ezzel aztán sokra megyek, vagy inkább nem megyek...

Lánykám szomorúan jön haza az iskolából. Kedvenc tantárgyából, irodalomból négyest kapott egy fogalmazására. Olvasom. Isten bizony nem vagyok elfogult, de ez egy kis remekmű. A papír szélén a tanárnő kusza betűi: „nem ez volt a feladat, máskor fogalmazz pontosabban!”; s néhány helyen kérdőjel. Azért négyes, mert a tanárnő nem érti? A művelődési házban, ahol dolgozom, nap mint nap 20-30 ember egyéni és nem egyéni problémáját kell meghallgatnom, megoldanom. Napi 20-30 papírt kell olvashatóan kitöltenem, aláírnom és aláíratnom a ranglétra összes fokozatán állókkal. Napi 20-30 téves kapcsolat a telefonon, 20-30-szor nem jön vonal, hiába várom. 20-30-szor kell ugyanazt bizonygatnom, magyaráznom a kis és nagy főnökeimnek, vagy a más területen dolgozó munkatársaimnak. Péntekenként pedig a nagy rendezvényeken 200-300 ember tekintetét kell elviselnem, mintha a Nagy körúton lennék, és teljesítenem a kéréseiket. Hiszen mindenki „csak” egyet kér, s azt hiszi, hogy csak ennyi a dolgom. „- Mitől vagy fáradt?” - kérdezik hétfőn a főnökeim. Úgy érzem, el kéne mennem analízisbe, vagy valamilyen önismereti csoportba. Szerencsémre én már tudom, hol vannak ilyenek, de mi lesz azokkal, akik még ezt sem tudják. Őket hogyan éri el ez az információ? Hova fordulhatnak, ha baj van? Még ilyenkor is ez jár a fejemben. Mert én már tudom. Nézegetem is az általam jól ismert gyógyító szolgáltató központ munkatársainak repertoárját, - és az árait. Nem tudom kifizetni. Nem mehetek. Pedig nagyon kéne valami támasz most nekem. De pénz nélkül nincs ilyen. Rohanok haza, hisz mégiscsak a család az elsődleges gyógyító-támogató háló. TV-t néznek. Beszélnék nekik, de nem figyelnek rám. Késő van, aludniuk is kéne valamikor. Magamra maradok. Sírok. Gyermekeim apja felébred és hozzám vág egy kispárnát. „- Ne hisztériázz itt nekem éjjel!” - mondja, „- hajnalban kelek.” Ó, kedvesem! Hol vagy Te ilyenkor?

Te kedves TÁRS, aki meghallgatnál engem, és akit én is meghallgatnék.

Akivel közös az érdeklődésünk, és nagy dolgokat csinálhatnánk mi ketten még ezen a földön. Tudom, hogy már létezel, és eljön a hétvége, amikor együtt lehetünk végre. Akkor meg dolgozunk a világmegváltáson 48 órában. Szeretni elfelejtünk.